

- Защо мълчите? Какво ме гледате, каточе сте чули бог
знае какво невероятно нещо! Нима ^{ни} няма да ^ибъда последния безум-
ник, ако не използвам случая? Помислете си! Сега Солун е без
защита! Само личното присъствие на Бонифации даваше ~~твърдост~~ и
дързост на хората му. Без него те няма да могат да защитават ^и
града.

- Солунският чудотвораще го закриля... - каза отново
презвитерът.

Калоян махна с ръка.

- Това е било някога. Сега вече той го е напуснал. О!
Само дано не съм загубил време! Кажете, кога точно стана това?
Дали ще има време да се приготвя?

Княз Белота пристъпи към царя.

- Иваница, ти беше обещал на народа мир тази зима.
Войската няма да иска да се събере... Народът ще се разбунтува.
Опасно е това, което замисляш... А и без това Анри сам някога
няма да ни нападне. Почини си тази зима. Ти самият имаш нужда
от отмора. Не виждаш ли на какво приличаш? Не си от камък. Па-
зи силите си... Дай на народа да си отдъхне...

Калоян го изгледа дълбоко в очите и като приближи съвсем
близко до лицето му, каза:

- От кога княз Белота почна да не се подчинява на гос-
подаря си? От кога почна да се съмнява в своя цар? Сбъркал ли
е някога Калоян до сега?

Князът не наведе очи пред острия взор на царя. Спокойно
отвърна на погледа му.

- Иваница, ти си упорит и не искаш да признаеш, че тър-
сиш невъзможното. Не пресъд^ивай народа си. Не излагай главата си,
не дразни бога, не обиждай свети Димитър...